

CAMUS - RECENSIE

Het Nieuwsblad, 18.11.2017, Magali Degrande

Elke acteur benadert schrijver en filosoof Albert Camus vanuit een andere invalshoek. © Raymond Mallentjer

Camus in zijn onderbroek

De Vreemdeling van Albert Camus is het meest gestolen boek uit de grootste bibliotheek van Londen. Dat weet je zet meteen de lijnen uit voor de voorstelling over het leven en werk van de Franse filosoof en schrijver: je weet opnieuw wat voor een belangrijke schrijver Camus was én de mannen van Lazarus tonen dat ze hun research hebben gedaan.

Na bewerkingen van vuistdikke -romans uit het Russisch realisme gooit het gezelschap het nu over een andere boeg. Het verzamelde naast biografische weetjes ook nog brieven, tekst- en videofragmenten en ging daarmee aan de slag.

De voorstelling *Camus* is een stuk zonder rolverdeling. De toeschouwer wordt meteen met een weetjeskanon bestookt. Over de essays die over Camus' werk geschreven zijn, over hoeveel knapper hij was dan Sartre,

over zijn maîtresses, over het auto-ongeluk waarin hij stierf terwijl hij van plan was om de trein te nemen. Zijn treinticket had hij nog op zak. Het toppunt van absurditeit.

Elk van de acteurs heeft zijn eigen manier om Camus te benaderen: terwijl Pieter Genard bekent dat het hem opwindt om de onderbroek te dragen die aan Camus toebehoorde, laat Koen De Graeve een teddybeer weeklagen over zijn confrontatie met vragen als *hoe?*, *wat?* en *waarom?*. De Graeve toont zo ineens zijn capaciteiten als poppenkastspeler. Dat smaakt naar meer.

Er zitten knappe vondsten in alles wat Lazarus met Camus doet, zoveel is zeker. Maar het klit niet zo goed samen als in de reeks *Russen* waarmee Lazarus destijds de zalen overmeesterde. Daarvoor zijn er iets te veel losse eindjes.

(Magali Degrande)